శరచ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

మనకేం కావాలి?

శిరిడీ, 2000

భక్తుడు: *గురువుగారూ! అమెరికాలో కుటుంబంతో నివసించడం, అక్కడ నా ఉద్యోగపరమైన బాధ్యతల వల్ల నేను మీతో ఉండే ఎన్నో అవకాశాలను కోల్పోతున్నట్లు అనిపిస్తుంది. ఇలా ఉంటే నేను నా ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యాన్ని సాధించలేనేమో అని భయంగా ఉంది.*

గురువుగారు: నాకు ఇరవైనాలుగు గంటలూ దగ్గరగా ఉండే వాళ్ళంతా గొప్పవాళ్ళనీ, దూరంగా ఉన్న మీరేదో కోల్పోతున్నారనీ అనుకోవద్దు. మీరేమీ కోల్పోవడం లేదు. కోల్పోతే ఇక్కడుండేవాళ్ళే ఏదైనా కోల్పోతున్నారేమో. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) బాబా మీ అవసరాలు తీరుస్తూనే ఉన్నారు కదా, సమయం వచ్చినప్పుడు ఈ అవసరం తీరే మార్గం కూడా బాబానే చూపిస్తారు. “నా భక్తులను పతనం కానివ్వను” అన్నారు బాబా. బాబా చెప్పిందే శాసనం. అది జరిగి తీరుతుంది! మనమంతా ఆయన భక్తులం, మనం భయపడవలసిన అవసరం లేదు. అర్హతానర్హతలంటూ ఏమీ లేవు. నిజానికి చెప్పాలంటే మనమంతా యోగ్యత లేనివాళ్ళమే, బాబానే మనకు ఆ యోగ్యతనిస్తారు. మనమంతా కాగితపు ముక్కలలాంటి వాళ్ళం, బాబా అనుగ్రహమనేది రిజర్వు బ్యాంక్ గవర్నర్ సంతకం వంటిది. ఆ సంతకం ఈ కాగితాలను కరెన్సీ నోట్లుగా మారుస్తుంది. కానీ సమస్యేమిటంటే ఈ కాగితమంతా సిరా మరలకలతో అలికేసి ఉంది. (నవ్వులు...) బాబా దాని మీద సంతకం చేసినప్పటికీ ఆ సంతకం మనకు కనిపించడంలేదు. ఆ కాగితాన్ని కాస్త తెల్లగా చేసుకుని, బాబా సంతకం పెట్టడానికి తగిన ఖాళీని సిద్ధం చేసుకోవడమే మనం ఇప్పుడు చేసేది.

చిన్న చిన్న విషయాలను కూడా తెగ పట్టించుకుంటూ, ఎప్పుడూ వాటి గురించే పదేపదే ఆలోచించే వాళ్ళను చూస్తే నాకు నిజంగా చాలా ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. ఆమె నాతో ఇలా మాట్లాడింది, ఈయన నాతో అలా ప్రవర్తించాడు, ఆమె నాకు హలో చెప్పలేదు, ఇతను నన్ను పట్టించుకోలేదు... ఇలాంటి విషయాలు. అయితే ఏంటట? నువ్వు అంతదూరం నుండి వచ్చింది ఫలానా ఫ్రెండుతో ‘హలో’ చెప్పించుకోవడానికేనా? (గురువుగారు నవ్వుతూ...) మీ ఆలోచనలు ఎలా ఉన్నాయో ఒక్కసారి చూడండి! కనీసం మీరు నాతో కూర్చునే పది పదిహేను నిమిషాలు – మీరు మౌనంగా ఉండాలనుకుంటున్న ఈ కొద్ది సమయమైనా – మీరు నిజంగా మౌనంగా ఉంటున్నారా?

మనం ఇలా ఈ పరిస్థితిలో ఉండటానికి కారణం ఏమిటి? ఎందుకంటే మీరు మూడు విషయాలను మర్చిపోతున్నారు: ఎందుకు, ఏమిటి, ఎలా! ఈ మూడు అంశాల సూత్రాన్ని మీరు గుర్తుపెట్టుకోండి, ఇంకేమీ అక్కరలేదు. మనం ఇక్కడ ఎందుకున్నాం? మనం చెయ్యాల్సిన పనులేమిటి, చెయ్యకూడని పనులేంటి, మనం వాటిని ఎలా చేస్తున్నాం? మనం సరిగా చేస్తున్నామా, లేదా అన్న విషయం మనకు వేరెవరో చెప్పనక్కరలేదు. ఇక్కడ పరీక్షలేమీ ఉండవు. మీరు సాధించిన ఫలితాలను

సరిచూడటానికి వేరేవాళ్ళు ఎవ్వరూ ఉండరు. మీ గురించిన వాస్తవాన్ని మీకు తెలియజేయడానికి మీరు మీ రోజును ఎలా గడుపుతున్నారు అన్న ఒక్క విషయం చాలు. ఇక్కడ మిమ్మల్ని పరీక్షించుకునేది మీరే!

గురువుగారు: మనకేం కావాలి, మన గమ్యం ఏమిటి, మన జీవిత లక్ష్యం ఏమిటి అనే విషయాల పట్ల మనకు స్పష్టత ఉండాలి. తర్వాత ఒకవేళ ఎప్పుడైనా మన లక్ష్యం మారితే మార్చుకోవచ్చుకానీ ఇప్పుడు మనకు ఏం కావాలి అనే విషయం పట్లయినా స్పష్టమైన అవగాహన ఉండాలి. అప్పుడు మనం ఏమి చేసినా, మనం సాధించింది కొంత మాత్రమే అయినా మనకు ఆ సంతృప్తి, ఆనందం ఉంటాయి. లేకపోతే మనం చేసేదంతా తంతుగా (యాంత్రికంగా), అలవాటుగా మారుతుంది. ప్రపంచమంతా ఇలాగే నడుస్తోంది యాంత్రికంగా.

ఒక వ్యక్తిని సాధకునిగా మార్చేది ఏమిటి? అతను గురువును పట్టుకుని ఉంటాడా లేక ఇరవైనాలుగు గంటలూ సాధన చేస్తాడా లేదా యోగం చేస్తాడా, ఇవి కాదు. ఒక వ్యక్తి సాధకుడు అని చెప్పడానికి ఇవి గీటురాళ్ళు కాదు. తన లక్ష్యం పట్ల స్పష్టత ఉన్నవాడే సాధకుడు. మీరు, మాకు పరిపూర్ణమైన ఆనందం (fulfilment) కావాలి అంటున్నారు, అలా అయినప్పుడు మీకు ఆ పరిపూర్ణానందాన్ని ఇచ్చేది ఏమిటో అన్వేషించండి.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మన లక్ష్యం ఏమిటి, మన మౌలికమైన అవసరం ఏమిటి అని తెలుసుకోవడం ఎలా?*
గురువుగారు: అది ప్రతి ఒక్కరూ ఎవరికి వారు అన్వేషించుకోవాలి. మీకు నిజంగా ఏమి కావాలి, దానిని మీరు పొందడానికి సహాయం చేసేది ఏమిటి అనే విషయాలను మీరే అన్వేషించుకుని అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవాలి. దాని గురించి ఆలోచించండి మీకు తెలుస్తుంది. మీకు నిజంగా తెలుసుకోవాలనే అవసరం ఉంటే మీరు అన్వేషిస్తారు. మీరు నిజంగా (జబ్బుతో) బాధపడుతూ ఉంటే మీరే మంచి డాక్టరును వెతుక్కుంటూ వెళ్ళి, చికిత్స చేయించుకుంటారు. హోమియోపతి, ఆయుర్వేదం లేదా మరేదానినో ప్రయత్నిస్తారు. మీకు నిజంగా అంత బాధలేకపోతే మీరు డాక్టరు కోసం వెతకరు. మనకు నిజంగా ఏమి కావాలో మనకు తెలియకపోవచ్చు, కానీ దానిని తెలుసుకోవడమే మన జీవితలక్ష్యం. అదే మన అన్వేషణ, మన సాధన, మన కృషి యావత్తూ.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! నాలో ఉన్న అడ్డంకులు తొలగించుకుని బాబాకు దగ్గర కావడం ఎలా?*
గురువుగారు: మీరు నిజంగా బాబాకు దగ్గర కావాలనుకుంటున్నారా? ఒకవేళ నిజంగా అలా అనుకుంటే, మీరు అలా దగ్గర కావడం కోసం ఏమి చేస్తున్నారో చూసుకోండి. మీ ఉద్దేశ్యంలో బాబాకు దగ్గర కావడం అంటే ఏమిటి? బాబా దగ్గర నుండి మీరు ఏమి ఆశిస్తున్నారు? బాబా సన్నిధిని మీరు ఎలా అనుభూతి చెందుతున్నారు? అందుకనే నేను, మీరు ప్రేమించే ఒక లక్ష్యాన్ని, ఒక స్పష్టమైన గమ్యాన్ని పెట్టుకుని మీరు వేసే అడుగులన్నీ దాని వైపుకే పడేలా ప్రయత్నించమని చెబుతాను. ఇలాంటి ప్రయత్నం మిమ్మల్ని ఆ లక్ష్యానికి చేరువ చేస్తుంది. లేకపోతే మీరు నిలకడ లేకుండా ఉంటారు. అలాగని దీనర్థం నన్నుగానీ లేదా బాబానుగానీ మీ లక్ష్యంగా పెట్టుకోమని కాదు. మీరు ఏ లక్ష్యాన్నైనా ఎంపిక చేసుకోండి, కానీ దానికి కట్టుబడి ఉండండి. మీ ప్రేమకు కేంద్రంగా ఉన్న విషయాన్ని ఎంచుకోండి. తరువాత ఆ లక్ష్యానికి చేరువ కావడం ఎలా అనే ప్రశ్న వస్తుంది. ఇలా కాకపోతే మీరు ఒక దిశలో నడుస్తున్నామని అనుకుంటూ నిజానికి మరో దిశలో వెళ్ళిపోతారు. మీకు నిజంగా ఏమి కావాలో అనే విషయంలో మీకు స్పష్టత లేదు కాబట్టి మీకు ఇటువంటి అడ్డంకులు అనుభవమవుతున్నాయి. మీరు బాబాకు దగ్గర కావడాన్ని అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోలేకపోతున్నారు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మమ్మల్ని రకరకాల ఆకర్షణలు రకరకాల వైపులకు లాగడం వలన మాకు నిజంగా ఏమి కావాలనే విషయాన్ని తెలుసుకోవడం కష్టమవుతోంది.*

గురువుగారు: మనిషి మనస్సు యొక్క సంక్లిష్టత ఇక్కడే ఉంది. మనకేం కావాలో తెలుసుకోవడం ఎందుకంత కష్టమవుతుందంటే, మనకు కావాల్సింది చాలా విషయాలతో ఇమిడి ఉంటుంది. మనం కొన్ని విషయాలను ఒక సిద్ధాంతపరంగా మాత్రమే కావాలని కోరుకుంటాము. వాటిని పొందడం మనకు మంచి చేస్తుందని భావిస్తాం. కానీ వాటిని నిజంగా కావాలనుకోము. ఉదాహరణకు, ముక్తి, మోక్షం... ఇలాంటి సిద్ధాంతాలు. వీటిని తలకెక్కించుకొని రోజుకు ఆరుగంటలపాటు ధ్యానంలో కూర్చుని ఆత్మవిచారణ చెయ్యాలనో, జపం చెయ్యాలనో, మరేదో చెయ్యాలనో అనుకుంటాం. అది మంచిదే. కానీ మనం అలా కూర్చోగలుగుతున్నామా? మనం ఎంతో దూరం నుండి ఆత్మవిచారణ చెయ్యడానికి తిరువణ్ణామలై వచ్చాం. మీకు మీరే లెక్కపెట్టుకోండి, ఎన్ని గంటలు – గంటలు అంటే చాలా ఎక్కువేమో – (నవ్వులు...) ఎన్ని నిమిషాలు మీరు ఆత్మవిచారణ చేస్తున్నారు?

అది మీకు అవసరంలేదని నేను చెప్పడంలేదు – అది మీకు కావాలి, కేవలం సిద్ధాంతపరంగా మాత్రమే కావాలి. ఇది కాకుండా మీకు కావలసినవి ఇంకా వేరే ఉన్నాయి. మీకు నిజంగా ఆత్మవిచారణ అవసరమా? ముందు మీకు నిజంగా ఏమి కావాలో తెలుసుకోండి. అలా చేయడం వలన ఒకరకంగా మీ గురించి మీరు తెలుసుకోగలుగుతారు. అలా తెలుసుకున్నప్పుడు మీ వ్యక్తిత్వం గురించిన వాస్తవం మీకు అనుభవంలోనికి వస్తుంది. అది ఒక్కసారి మీకు అనుభవమయ్యాక, మీరు దానిని అంగీకరించాక మీరు అక్కడ నుండి మొదలుపెట్టవచ్చు.

మీ బుర్రలను వివిధ రకాల పదజాలంతో, సిద్ధాంతాలతో, ఊహలతో నింపుకోవద్దు. ముందు మీకు ఏం కావాలో తెలుసుకోండి, తరువాత దానిని సాధించే పద్ధతిని కనుక్కోండి. అది విశ్వసనీయమైన పద్ధతా? ఈ పద్ధతిలో ఎవరైనా ఇంతకుముందు ప్రయత్నించి విజయం సాధించారా? వాళ్ళు ఏదైతే పొందారో మీకూ నిజంగా అదే కావాలా? – సాధనలో విశ్లేషణంటూ అవసరమైతే మనం చేసుకోవలసిన విశ్లేషణ ఇది. బ్రహ్మం మొదలైన సిద్ధాంతాల గురించి మాట్లాడుకోవడం విశ్లేషణ కాదు. అది కేవలం చర్చ మాత్రమే. మనకు ఏమాత్రం అంతుబట్టని విషయాల గురించిన చర్చ. మీ అంతరంగాన్ని మీరు తరచి తరచి చూసుకోండి. అక్కడ ఆత్మ ఉందో, బ్రహ్మం ఉందో లేదో మరేదైనా ఉందో తెలుస్తుంది. మీకు అవసరమైనది ఏమిటో మీకు తెలుస్తుంది. మీకు ఏమి అవసరమో మీకు తెలిసి ఉంటే, మీ అంతట మీరే, సహజసిద్ధంగానే దానిని పొందే మార్గాన్ని తెలుసుకోగలుగుతారు. అది చాలా సహజంగా జరుగుతుంది.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ఒకసారి గంగగిర్ మహరాజ్ బాబాను దర్శించుకోవడానికి మసీదుకు ఒక దగ్గర దారిలో వచ్చారని, అప్పుడు బాబా వారిని వారించి, "ఇలా దగ్గర దారిలో రావద్దు, సాధారణంగా వచ్చే ప్రధాన మార్గంలోనే రమ్మ"ని చెప్పారని చదివాను. గంగగిర్ మహరాజ్ బాబాను దర్శించుకోవాలనే ఆతృతతోనే కదా అలా దగ్గర దారిలో మసీదుకు వచ్చారు – అందులో తప్పేముంది? బాబా ఆయనను అలా చేయవద్దని ఎందుకన్నారు?*

గురువుగారు: బాబా అక్కడ చెప్పింది మసీదుకు చేరుకునే దగ్గరదారి గురించి కాదు. బాబా, ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో చాలామంది ఎంచుకునే అడ్డదారుల (దగ్గర దారుల) గురించి చెప్పారు. సాధారణంగా ఆధ్యాత్మిక శ్రేణులలో, సంస్థలలో, "మన ఉద్దేశ్యాలు సరైనవి అయినప్పుడు, ఆశయాలు మంచివైనపుడు తమ లక్ష్యం ఉన్నతమైనది కాబట్టి దానిని చేరుకోవడానికి ఎలాంటి మార్గమైనా ఎంచుకోవచ్చు అనుకుంటారు. మనం మన వాళ్ళను బాగా ఉపయోగించుకుందాం, మనం ఎలాగైనా డబ్బులు ప్రోగేద్దాం, మనం ఎలాగూ వాటిని బాబా గురించి పదిమందికీ తెలియజేయడానికే కదా వాడుతున్నాం" అనుకుంటారు. కొన్ని సంస్థలు తమ లక్ష్యాలు ఉన్నతమైనవి కాబట్టి వాటిని సాధించడానికి తమకు నచ్చిన ఎటువంటి మార్గాన్నైనా ఎంచుకోవచ్చని తమను తాము నమ్మించుకుంటారు. వాళ్ళకు వారి లక్ష్యమే ముఖ్యం, ఆ లక్ష్యానికి చేరుకునేందుకు వెళ్ళే మార్గం వారికి ముఖ్యం కాదు.

కానీ సమస్యేమిటంటే లక్ష్యం ఎప్పుడూ అస్పష్టంగానే ఉంటుంది. వారికి మంచి జరుగుతుందా లేదా, వారు ఆ డబ్బులను బాబా ప్రచారానికి సరిగా ఖర్చు చెయ్యగలుగుతారా అనే విషయం స్పష్టంగా వారికి తెలియదు. అది అస్పష్టం. మన చేతుల్లో

ఉన్నది కేవలం మార్గం మాత్రమే. అది స్పష్టంగా ఉంటుంది. మనం లక్ష్యాన్ని త్వరగా చేరినా, చేరకపోయినా మనం మన మార్గం విషయంలో ఎప్పుడూ జాగ్రత్తగానే ఉండాలి. లక్ష్యం కన్నా మార్గమే ముఖ్యమైనది. మనకు ఉన్నతమైన లక్ష్యం ఉండాలి కానీ ఉన్నతమైన లక్ష్యాన్ని సాధించడానికి సవ్యమైన, ఉన్నతమైన మార్గాన్ని త్యాగం చేయకూడదు. ఒక ఉన్నతమైన లక్ష్యాన్ని అపసవ్యమైన మార్గాలలో చేరుకోలేము. మన లక్ష్యం ఏదైనా సరే దానిని చేరుకోవడానికి మనం ఎంచుకునే మార్గం స్వచ్ఛంగా ఉండాలి. మనం మన లక్ష్యాన్ని చేరుకుంటామా లేదా అన్నది ముఖ్యంకాదు. మన మార్గం మంచిదైనపుడు మనం లక్ష్యసాధనలో ఎప్పుడూ సరైన దారిలోనే ఉంటాం. విషయం మనకు స్పష్టంగా అనుభవమైనా కాకపోయినా దానిని పట్టించుకోవలసిన అవసరంలేదు.

నిజానికి అక్కడ మనం ఒక చోటు నుండి మరో చోటుకు ప్రయాణం చేయడంలేదు. మనం ఎక్కడున్నామో అక్కడ వృత్తాకారంలో పరిభ్రమిస్తూ పరివర్తన చెందడం వంటిది. మనం ఉన్నతమైన మార్గాన్ని, స్వచ్ఛమైన మార్గాన్ని, నిజాయితీతో కూడిన మార్గాన్ని అంటిపెట్టుకోవడానికి ప్రయత్నించడం ద్వారా మన లక్ష్యం మనకు ఏ క్షణంలోనైనా ప్రత్యక్షమయ్యేలా చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాము. ఆ ప్రయత్నంలో మనం విజయం సాధించినపుడు మన మార్గమే గమ్యమవుతుంది, గమ్యమే మార్గమవుతుంది.

గురువుగారు: సాధారణంగా నా చుట్టూ జరిగే కార్యక్రమాల నిర్వహణావిషయాలలో నా జోక్యం ఉండదు. ఎవరైనా ఏదైనా సక్రమంగా జరగడంలేదనే విషయాన్ని నా వద్దకు తీసుకువస్తే తప్ప నేను కలుగజేసుకోను. ఎవరైనా అపసవ్యమైన పద్ధతులలో చేస్తున్నారని తెలిస్తే మాత్రం ఆ కార్యక్రమాన్ని లేదా ఆ పనిని పూర్తిగా నిలిపివేసిన విషయాలు కూడా చాలామందికి తెలుసు. నేను ఇటువంటి నిర్ణయాలు తీసుకున్నప్పుడు ఆ నిర్ణయాలు సాధారణంగా ఎవ్వరికీ నచ్చవు.

నేను ఎక్కువగా మహాత్మాగాంధీ ఆచరించిన పద్ధతులు గురించి చెబుతుంటాను. 1921వ సం॥లో సహాయనిరాకరణోద్యమం విజయవంతంగా జరుగుతోంది. సహాయనిరాకరణోద్యమం అహింసాయుతంగా జరగాలని గాంధీ పిలుపునిచ్చారు. ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ హింసకు తావు ఉండకూడదన్నారు. సువిశాల భారతదేశంలో ప్రతిచోటా ఈ ఉద్యమానికి అద్భుతమైన స్పందన వచ్చింది. అందరూ కొన్ని రోజులలోనో లేక వారాలలోనో స్వాతంత్ర్యం రావడం తథ్యమనుకున్నారు. ఇటువంటి పరిస్థితులలో ఉత్తరప్రదేశ్‌లోని చౌరీచౌరా అనే చిన్న గ్రామంలో కొంతమంది గ్రామస్థులు పోలీసుల దౌర్జన్యాన్ని సహించలేక తిరగబడ్డారు. వారు స్థానిక పోలీస్‌స్టేషన్ మీద దాడిచేసి దాన్ని తగులబెట్టారు. ఇంత పెద్ద దేశంలో కేవలం ఒక్క గ్రామంలోనే ఈ సంఘటన జరిగింది. వాళ్ళు హింసను ప్రతిహింస ద్వారా ప్రతిఘటించారు. ఈ సంఘటనకు నేపథ్యం చాలా పరిమితమైనది. గాంధీజీ మొత్తం ఉద్యమాన్నే నిలిపివేయడానికి ఈ చిన్న సంఘటనే కారణమైంది. "స్వాతంత్ర్యానికి మీరు ఇంకా సిద్ధం కాలేదు" అని గాంధీ అన్నారు. కాంగ్రెస్ పార్టీతో సహా మిగతా రాజకీయపార్టీలన్నీ కూడా గాంధీజీని విమర్శించాయి. అంతటి ఉధృతమైన ఉద్యమాన్ని, భావోద్వేగాన్ని మళ్ళీ తీసుకురావడం చాలా కష్టం కాబట్టి, సహాయనిరాకరణోద్యమాన్ని ఆపివేయడం మహాత్మాగాంధీ చేసిన రాజకీయ తప్పిదమని అన్నారు. సహాయనిరాకరణోద్యమం పతాకస్థాయిలో ఉన్నప్పుడు దానిని ఆపడం తప్పు అన్నారు. 'హిమాలయమంత తప్పిదం' (హిమాలయన్ బ్లండర్) – ఇదీ వాళ్ళు వాడిన పదం. మొత్తం కాంగ్రెస్ పార్టీ, జాతీయనాయకులు అందరూ దానిని వ్యతిరేకించారు. ప్రజలను కూడా ఉద్యమాన్ని ఆపవద్దని అన్నారు. కానీ గాంధీజీ ఒక్కరే ఉద్యమాన్ని ఆపేయమన్నారు. ప్రజలు గాంధీ మాటను అనుసరించి ఉద్యమాన్ని ఆపివేసారు. ఆ ఉద్యమం ఇంకో వారంపాటు కొనసాగివుంటే స్వాతంత్ర్యం అప్పుడే వచ్చి ఉండేదేమో, ఎవరికి తెలుసు? కానీ గాంధీ ఈ ఒక్క విషయాన్ని మన్నించి, రాజీపడి ఉంటే ఇలాంటి హింసాత్మక సంఘటనలు మరెన్నో జరిగేవి. ఎవరైనా ఒకసారి రాజీపడి ఉన్నతమైన మార్గం నుండి ప్రక్కకు పోతే అదే బాటలో ఇతర విషయాలలోనూ రాజీపడటం మొదలుపెడతారు. ప్రారంభంలో అది చిన్నదిగానే ఉంటుంది, కానీ క్రమంగా అందరూ అదే దారిలోకి వెళ్ళిపోతారు.

ఆ తరువాత క్విట్ ఇండియా ఉద్యమం రావడానికి దాదాపు 25 సంవత్సరాల సమయం పట్టింది. కేవలం ఒకే ఒక్క

సంఘటన మూలంగా స్వాతంత్ర్యోద్యమం దాదాపు 25 సంవత్సరాల వెనుకకు వెళ్ళిపోయింది. అదీ సరైన స్వచ్ఛమైన మార్గాన్ని అంటిపెట్టుకోవడం అంటే. రాజీపడకుండా, అకుంఠిత దీక్షతో, పట్టుదలతో ఉత్తమమైన మార్గాన్ని అంటిపెట్టుకోవడం, ఇదీ నాకు ఇష్టమైనది.

"శరచ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.